

Arrest

nr. 143 676 van 20 april 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Togolese nationaliteit te zijn, op 5 maart 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 12 januari 2012 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van 12 januari 2012 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. STROOBANT, die *loco* advocaat T. CALLEBAUT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 november 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet).

Op 12 januari 2012 wordt de aanvraag ontvankelijk verklaard, doch ongegrond. Dit is de eerste bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.11.2009 werd ingediend door:

Volgens PP: A., T. M. (R.R.:...)

Ook gekend als: A., T.

nationaliteit: Togo

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen, met name dat betrokkene sinds 10.06.2006 in België verblijft; betrokkene zich zo goed mogelijk in de Belgische samenleving heeft trachten te integreren; hij de Franse taal machtig zou zijn; hij steeds een grote werkbereidheid zou hebben gehad en hij vroeger reeds aan de slag zou zijn gegaan en hij van december 2006 tot en met juli 2007 werkzaam zou zijn geweest bij de NV Da Lino als keukenhulp en hij ter staving een arbeidsvergunning C en loonbrieven voorlegt; betrokkene jong en talentvol zou zijn en hij de draad van het leven weer zou wensen op te nemen en opnieuw aan het werk zou wensen te gaan en vrienden en kennissen lovend zouden zijn over zijn persoonlijkheid en integratiewil, wat wordt gestaafd met getuigenverklaringen, zijn niet voldoende om een verblijfsregularisatie toe te staan. Het is normaal dat betrokkene - in afwachting van zijn asielprocedure - zijn tijd in België zo goed mogelijk trachtte te benutten.

Bovendien kreeg betrokkene reeds op 02.07.2007 een bevel om het grondgebied te verlaten. Het feit dat hij dit niet opgevolgd heeft en zich intussen verder geïntegreerd heeft, is te wijten aan de eigen houding en gebeurde in illegaal verblijf, waardoor dit geen grond kan vormen voor regularisatie.

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was, wat wordt gestaafd met een arbeidsvergunning C en met loonfiches, vormt evenmin een grond voor regularisatie aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien.

Betrokkene haalt aan dat hij tijdens zijn verblijf in België, meer bepaald in 2006, Mevrouw M. Y. G. heeft leren kennen. Op 19 juli 2008 zouden zij in het huwelijk getreden zijn. Betrokkenen zouden bijgevolg een feitelijk gezin vormen. Tevens zou Mevrouw G. onbeperkt verblijf in België hebben gekregen. Betrokkenen zouden in België een leven hebben opgebouwd en Mevrouw G. zou momenteel werkzaam zijn als huishoudhulp bij het OCMW Machelen. Dhr. A. beroept zich op het Kinderrechtenverdrag, op Internationale Mensenrechtenverdragen en op het Europees Verdrag voor de Rechten de Mens, in het bijzonder artikel 3 en artikel 8 EVRM.

Om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene echter de geëigende procedure te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 40 bis OF artikel 10 §1 eerste lid 5° van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij reeds op data van 31.07.2008 en 18.08.2009 een dergelijke aanvraag heeft gedaan, doch dat deze werden afgewezen omwille van het ontbreken van de vereiste documenten.

Het staat betrokkene echter steeds vrij om opnieuw een aanvraag in te dienen, en zich deze keer wel in orde te stellen met de vereisten om hiervoor in aanmerking te komen. Het feit dat betrokkene op data van 22.08.2008 en 20.08.2009 werd afgewezen kan niet aanvaard worden als een grond voor verblijfsregularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Het artikel 9bis kan immers niet beschouwd worden als een soort 'vervanging' voor het artikel 10/artikel 40bis van de wet van

15.12.1980, nadat deze aanvraag werd afgewezen. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden.

Wat betreft de verwijzing naar het Kinderrechtenverdrag, betrokkene heeft geen kinderen waardoor dit niet op hem van toepassing is.

Wat betreft het voorgelegde attest dd. 27.08.2008 die betrekking heeft op de medische toestand van betrokkene; de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Het staat betrokkene steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.

Wat betreft het aangehaalde element dat betrokkene absoluut geen gevaar voor de openbare orde of veiligheid zou vormen en hij nooit in aanraking zou zijn gekomen met de politie en hij nooit voor eender welk misdrijf veroordeeld zou zijn, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 12.06.2006, werd afgesloten op 21.03.2007 met de beslissing 'Oude asielpprocedure - niet erkend' door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, hem betekend op 28.03.2007. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure - namelijk minder dan tien maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden."

Voornoemde beslissing wordt aan verzoeker ter kennis gebracht op 9 februari 2012.

Op 12 januari 2012 werd tevens de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

o De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

o Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen op datum van 21.03.2007.

o Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 02.07.2007. Hij heeft echter geen

gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land.”

Voornoemde beslissing wordt aan verzoeker ter kennis gebracht op 9 februari 2012.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ambtshalve wordt opgeworpen dat het voorwerp van het beroep dubbel of meervoudig is, waardoor er een probleem rijst met betrekking tot de ontvankelijkheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort: de Raad) stelt vast dat verzoeker in één verzoekschrift zowel een beslissing aanvecht waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard als een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding in te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65).

Een verzoekschrift kan slechts een dubbel of meervoudig voorwerp hebben wanneer de vorderingen, wat hun voorwerp of grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, hun weerslag zullen hebben op de uitslag van de andere. Eén en ander is ingegeven door het principe dat in het belang van een goede rechtsbedeling, en meer bepaald met het oog op de overzichtelijkheid van het geding, in de regel voor elke vordering een afzonderlijk geding dient te worden ingeleid. Van deze basisregel kan slechts worden afgeweken wanneer de wezenlijke elementen van verschillende vorderingen zozeer samenhangen dat het in het belang van een goede rechtsbedeling is aangewezen die rechtsvorderingen als één zaak te behandelen (RvS 28 april 2008, nr. 182.417).

In casu is de Raad van oordeel dat de thans voorliggende bestreden beslissingen niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoeker tot enig verblijf is toegelaten of gemachtigd en dat de motivering die aan de basis ligt van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt.

Ter terechtzitting stelt verzoeker zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad wat de vraag naar de samenhang tussen de bestreden beslissingen betreft.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep dat is ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, zijnde de beslissing waarbij de aanvraag met toepassing van artikel 9bis ongegrond wordt verklaard, die *in casu* ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk en dienen enkel de middelen die gericht zijn tegen deze beslissing te worden onderzocht (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105), hierna “de bestreden beslissing” genoemd.

Er dient te worden besloten tot de onontvankelijkheid van het beroep wat de tweede bestreden beslissing betreft, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), te meer nu tegen het bevel om het grondgebied te verlaten in het inleidend verzoekschrift geen middel is aangevoerd.

2.2. Verweerder stelt dat het verzoekschrift onontvankelijk is wegens gebrek aan belang in zoverre het verzoekschrift gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gelet op het bovenstaande, waar wordt besloten dat het beroep niet ontvankelijk is in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, dient deze exceptie niet verder te worden onderzocht.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel. In het tweede middel voert verzoeker de schending van de artikelen 1 tot en met 4 van wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna verkort: de wet van 29 juli 1991) en artikel 62 van de vreemdelingenwet. In het derde middel voert verzoeker tot slot de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van de middelen zet verzoeker uiteen hetgeen volgt:

“4) EERSTE MIDDEL: schending van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen alsook het zorgvuldigheidsbeginsel

Doordat, verzoeker een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 heeft aangevraagd op basis van bijzondere banden met België, meer bepaald door middel van zijn huwelijk op 19 juli 2008 met mevrouw G. en zijn integratie in de samenleving.

Doordat, in de beslissing van 12 januari 2012 het verzoek op geen enkele wijze in concreto getoetst wordt aan de voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Terwijl, wanneer een verzoek tot machtiging van verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk verklaard wordt, het verzoek getoetst moet worden aan de voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, nl. of er sprake is van omstandigheden die een verblijf van verzoeker in België rechtvaardigen.

Door de Dienst Vreemdelingenzaken werd helemaal niet in concreto onderzocht of de ingeroepen omstandigheden door verzoeker aan dit criterium beantwoorden. De Dienst Vreemdelingenzaken beperkt zich door het aanhalen van algemene stellingen.

Zo wordt er gesteld dat verzoeker zich niet kan beroepen op artikel 3 EVRM, terwijl art. 3 EVRM niet in zijn verzoek werd aangehaald.

Er werd tevens gesteld dat verzoeker zich beroept op de instructie van 19 juli 2009. Verzoeker heeft zich evenwel nooit gesteund op deze instructie.

Bovendien stelt de Dienst Vreemdelingenzaken tevens dat verzoeker zich niet kan beroepen op het attest dd 27.08.2008. Er werd in het verzoek dd 24 november 2009 helemaal geen referentie gemaakt naar enige medische redenen, noch naar dit attest.

Het blijkt aldus dat de Dienst Vreemdelingenzaken een aantal algemene elementen aanhaalt die helemaal niets met het dossier te maken hebben.

Op het feit dat artikel 8 EVRM zou geschonden worden bij uitvoering van de beslissing, werd niet geantwoord.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt daarnaast aan het bestuur de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. 2 februari 2007, nr. 167.411, R.v.St. 14 februari 2006, nr. 154.954). Door de ingeroepen omstandigheden (nl. de banden met België en meer bepaald het recht op gezins- en familieleven) niet te onderzoeken, heeft de Dienst Vreemdelingenzaken het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Zodat, de bestreden beslissing van 12 januari 2012 nietig dient te worden verklaard wegens schending van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen alsook het zorgvuldigheidsbeginsel.

5) TWEEDE MIDDEL: Schending van de artikelen 1 t.e.m. 4 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en bij uitbreiding, schending van artikel 62 op de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Doordat, verzoeker een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de Wet van 15 december 1980 heeft aangevraagd op basis van bijzondere banden met België, meer bepaald door middel van zijn huwelijk op 19 juli 2008 met mevrouw G. en zijn integratie in de samenleving.

Doordat, in de beslissing van 12 januari 2012 slechts op een zeer algemene wijze wordt gemotiveerd waarom de aanvraag op basis van bijzondere banden met België niet weerhouden wordt.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoeker zich niet kan beroepen op artikel 3 EVRM, terwijl verzoeker dit nergens heeft aangehaald in zijn verzoekschrift.

Bovendien stelt de dienst Vreemdelingenzaken dat verzoeker zich niet kan beroepen op enige medische redenen, terwijl ook dit niet werd aangehaald in het verzoekschrift.

Bovendien stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dat 'het normaal is dat betrokkene zijn tijd in België zo goed mogelijk trachtte te benutten'. Verder wordt er niet verder ingegaan op zijn banden met België, noch op zijn recht op gezins- en familieleven.

Terwijl, de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (B.S. 12 september 1991) aan alle administratieve overheden de verplichting oplegt om alle van hen

uitgaande « éénzijdige rechtshandelingen met individuele strekking », die « beogen rechtsgevolgen te hebben voor één of meerdere bestuurden » uitdrukkelijk te motiveren.

Met deze wet beoogde de wetgever de bestuurden een zodanig inzicht te verschaffen in de motieven van bestuurshandelingen dat ze in staat zijn deze terdege te beoordelen en te beslissen of het zin heeft zich tegen een beslissing te verzetten (Bersaques, G., « De sanctie verbonden aan het verzuim van een afdoende formele motivering in de zin van de uitdrukkelijke motiveringswet: enkele kanttekeningen », T.B.P., 1994, 644),

Overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet, vereist de opgelegde motiveringsverplichting dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen uitdrukkelijk en afdoende in de akte vermeld worden.

De motivering « in feite » houdt in dat de precieze, concrete en feitelijke gegevens worden aangeduid waarom een bepaalde beslissing werd genomen (Debersaques, G., « Een ingrijpende verandering in het bestuursrecht : de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991 », T.B.P., 1992, 379 ; Van Orshoven, P., « De uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen », R.W., 1991-1992, 490).

De term « uitdrukkelijk » houdt in dat het niet volstaat om in de akte enkel de beslissing zelf te vermelden. Ook de redenen die aan de grondslag van de beslissing liggen, moeten vermeld worden (Vande Lanotte, J. en Cerexhe, E., « De motiveringsplicht van bestuurshandelingen », Brugge, die keure, 1992, 3 ; Gedr. St. Senaat, B.Z. 1988, nr. 215/3, 8 en 215/3,13).

De motivering moet ook « afdoende » zijn. Dit betekent dat de ingeroepen redenen pertinent moeten zijn. Een vage, duistere, onnauwkeurige of onvolledige motivering kan niet als afdoende worden beschouwd (Van Orshoven, P., « De uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen », R.W., 1991-1992, 491; Van Mensel, A., « De formele motiveringsplicht. De wet van 29 juli 1991 », T.B.P., 1992, 392 en Verslag Senaatscommissie, Gedr. St. Senaat, B.Z. 1988, nr. 215/9,11).

Zoals hiervoor reeds werd aangegeven heeft de Dienst Vreemdelingenzaken niet geantwoord op de motivering van de aanvraag tot regularisatie, met name de bijzondere banden die verzoeker met België heeft. De beslissing van 12 januari 2012 voldoet dan ook niet aan de motiveringsverplichting.

Zodat, de bestreden beslissing van 12 januari 2012 nietig dient te worden verklaard wegens schending van de materiële motiveringsplicht zoals opgenomen in de artikelen 1 t.e.m. 4 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en bij uitbreiding, schending van artikel 62 op de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

6) DERDE MIDDEL: Schending van het redelijkheidsbeginsel

Doordat, verzoeker een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 heeft aangevraagd op basis van bijzondere banden met België, meer bepaald door middel van zijn huwelijk op 19 juli 2008 met mevrouw G. en zijn integratie in de samenleving.

Doordat, de Dienst Vreemdelingenzaken in haar beslissing van 12 januari 2012 geen rekening gehouden heeft met de bijzondere banden van verzoeker met België.

Terwijl, de beslissingen van administratieve overheden de toets van de norm van de redelijkheid moeten doorstaan. Het is de enige juridische beperking van de vrije appreciatie van het bestuur dat over een discretionaire bevoegdheid beschikt. Hoe de overheid de in het geding zijnde belangen afweegt, hoe de overheid het gewenste resultaat bereikt, steeds hangt het zwaard van de redelijkheid boven haar hoofd. De overheid moet in alle redelijkheid tot de belangenafweging zijn gekomen, de overheid moet in alle redelijkheid de door haar gekozen maatregel hebben kunnen kiezen, enz. Wanneer bij het toetsen wordt vastgesteld dat geen redelijk denkende overheidspersoon tot zo'n beslissing kon komen, wordt de beslissing vernietigd. Het staat vast dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij haar beslissing van 12 januari 2012 op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt door geen rekening te houden met de omstandigheden die door verzoeker ingeroepen werden om zijn bijzondere banden met België aan te tonen.

Zodat, de bestreden beslissing van 12 januari 2012 nietig dient te worden verklaard wegens schending van het redelijkheidsbeginsel."

Gelet op hun onderlinge samenhang worden de middelen samen onderzocht.

3.2.1. Artikel 62 van de vreemdelingenwet voorziet dat de administratieve beslissingen met redenen dienen te worden omkleed. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoeker aangehaalde redenen onvoldoende zijn om het verblijf toe te staan.

De eenvoudige lezing van de bestreden beslissing laat toe vast te stellen dat voor elk van de ingeroepen elementen van de aanvraag wordt weergegeven waarom deze niet werden weerhouden.

De Raad besluit dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond, noch wordt een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet aangetoond.

Wat de artikelen 1 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreft, ontbreekt de toelichting op welke manier de bestreden beslissing deze bepalingen schendt, zodat dit middelonderdeel onontvankelijk is bij gebrek aan voldoende precisie.

3.2.2. Waar verzoeker kritiek uit op de inhoudelijke motivering van de bestreden beslissing voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* nazicht in van de materiële motiveringsplicht in het raam van de toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, waarvan verzoeker tevens de schending aanvoert.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9*bis*, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing, bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd

voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond verklaard, wat betekent dat de gemachtigde de buitengewone omstandigheden die het indienen van de aanvraag in België rechtvaardigen, bewezen acht, maar van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoeker te machtigen tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk.

Verzoeker betoogt dat zijn verzoek op geen enkele wijze *in concreto* werd getoetst aan de voorwaarden van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, met name of er sprake is van omstandigheden die een verblijf van verzoeker in België rechtvaardigen; dat niet *in concreto* werd onderzocht of de door hem ingeroepen omstandigheden aan dit criterium beantwoorden en dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich beperkt tot het aanhalen van algemene stellingen. De Raad wijst er echter op dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris bijgevolg over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat rekening werd gehouden met de verschillende door verzoeker ter ondersteuning van de gegrondheid van zijn aanvraag ingeroepen elementen en voor elke van deze elementen werd aangegeven om welke reden(en) deze niet werden weerhouden.

Verzoeker betoogt dat niet zou zijn geantwoord op het feit dat artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort: het EVRM) zou geschonden worden bij de uitvoering van de beslissing, dat hij een machtiging tot verblijf heeft aangevraagd met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet op basis van bijzondere banden met België, meer bepaald door middel van zijn huwelijk op 19 juli 2008 met mevrouw G. en zijn integratie in de samenleving en dat niet werd ingegaan op zijn recht op gezins- en familielevens. In de bestreden beslissing wordt wel degelijk ingegaan op voornoemde elementen, de bestreden beslissing stelt met name:

“De aangehaalde elementen, met name dat betrokkene sinds 10.06.2006 in België verblijft; betrokkene zich zo goed mogelijk in de Belgische samenleving heeft trachten te integreren; hij de Franse taal machtig zou zijn; hij steeds een grote werkbereidheid zou hebben gehad en hij vroeger reeds aan de slag zou zijn gegaan en hij van december 2006 tot en met juli 2007 werkzaam zou zijn geweest bij de NV (...) als keukenhulp en hij ter staving een arbeidsvergunning C en loonbrieven voorlegt; betrokkene jong en talentvol zou zijn en hij de draad van het leven weer zou wensen op te nemen en opnieuw aan het werk zou wensen te gaan en vrienden en kennissen lovend zouden zijn over zijn persoonlijkheid en integratiewil, wat wordt gestaafd met getuigenverklaringen, zijn niet voldoende om een verblijfsregularisatie toe te staan. Het is normaal dat betrokkene - in afwachting van zijn asielpprocedure - zijn tijd in België zo goed mogelijk trachtte te benutten.

(...)

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was, wat wordt gestaafd met een arbeidsvergunning C en met loonfiches, vormt evenmin een grand voor regularisatie aangezien deze tewerkstelling alleen werd

toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien.

Betrokkene haalt aan dat hij tijdens zijn verblijf in België, meer bepaald in 2006, Mevrouw M. Y. G. heeft leren kennen. Op 19 juli 2008 zouden zij in het huwelijk getreden zijn. Betrokkenen zouden bijgevolg een feitelijk gezin vormen. Tevens zou Mevrouw G. onbeperkt verblijf in België hebben gekregen. Betrokkenen zouden in België een leven hebben opgebouwd en Mevrouw G. zou momenteel werkzaam zijn als huishoudhulp bij het OCMW Machelen. Dhr. A. beroept zich op het Kinderrechtenverdrag, op Internationale Mensenrechtenverdragen en op het Europees Verdrag voor de Rechten de Mens, in het bijzonder artikel 3 en artikel 8 EVRM.

Om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene echter de geëigende procedure te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 40 bis OF artikel 10 §1 eerste lid 5° van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij reeds op data van 31.07.2008 en 18.08.2009 een dergelijke aanvraag heeft gedaan, doch dat deze werden afgewezen omwille van het ontbreken van de vereiste documenten.

Het staat betrokkene echter steeds vrij om opnieuw een aanvraag in te dienen, en zich deze keer wel in orde te stellen met de vereisten om hiervoor in aanmerking te komen. Het feit dat betrokkene op data van 22.08.2008 en 20.08.2009 werd afgewezen kan niet aanvaard worden als een grond voor verblijfsregularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Het artikel 9bis kan immers niet beschouwd worden als een soort 'vervanging' voor het artikel 10/artikel 40bis van de wet van 15.12.1980, nadat deze aanvraag werd afgewezen. (...)."

Waar verzoeker aangeeft dat hij niet akkoord kan gaan met de motivering van de beslissing en betoogt dat de door hem aangehaalde argumenten ten onrechte niet in aanmerking werden genomen, geeft verzoeker aldus blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid. Doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. De Raad benadrukt dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St.* Kamer 2005-2006. nr. 2479/001, 94).

Waar verzoeker stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken een aantal algemene elementen aanhaalt die helemaal niets met het dossier te maken hebben, dat hij zich niet zou hebben beroepen op artikel 3 van het EVRM, de instructie van 19 juli 2009 en het attest van 27 augustus 2008, stelt de Raad vast dat, na onderzoek van het administratief dossier, uit de aanvraag van 24 november 2009 van verzoeker blijkt dat zowel wordt verwezen naar de instructies van "18 en 19 juli 2009" als naar artikel 3 van het EVRM en dat het "*medisch attest d.d. 27 augustus 2008*" wordt toegevoegd als stuk 4 bij de aanvraag. De Raad wijst er bovendien op dat zelfs al zou in de aanvraag niet worden verwezen naar voornoemde elementen, deze motieven uit de bestreden beslissing slechts overtollige motieven betreffen, omdat in de andere motieven van de bestreden beslissing reeds geantwoord wordt op alle elementen die verzoeker heeft aangevoerd. Kritiek op een overtollig motief kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan niet worden weerhouden.

3.2.3. Waar verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Voorts maakt verzoeker in het licht van zijn betoog niet duidelijk, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding.

De schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het redelijkheidsbeginsel, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert, wordt slechts geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing en verwijzend naar bovenvermelde bespreking, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt. Verzoeker brengt geen elementen aan die zouden aantonen dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.3. Samen met verweerder stelt de Raad vast dat verzoeker nog een paragraaf opneemt omtrent de onmogelijkheid tot terugkeer omwille van het bestaan van buitengewone omstandigheden die hem verhinderen om naar Togo terug te keren. Dit betoogt mist feitelijke grondslag, nu de eerste bestreden beslissing ontvankelijk werd verklaard, met andere woorden de buitengewone omstandigheden werden in casu aanvaard, zodat verzoeker geen belang heeft bij zijn kritiek dat hij een buitengewone omstandigheid kan putten uit zijn beweerde onmogelijkheid tot terugkeer.

Bovendien ontbreekt een voldoende duidelijke uiteenzetting van de rechtsregel die verzoeker geschonden acht, zodat het middelonderdeel onontvankelijk is.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Het beroep is onontvankelijk wat het bevel om het grondgebied te verlaten betreft. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPS,

eerste voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS